

דירה לפרס

יכולים להיות גם פירושים אחרים למחווה יפה זו.

אגב, פרשת השעון אינה הפעם הראשונה שבה נכוה פרס בגלל מת-נות. באפריל 1975 גילה העולם הזה פרשה אחרת. הכותרת על השער (30.4.75): "הרגל מטריח מן הראש — גם פרס קיבל טובת-הנאה".

הסיפור התייחס לימים שמייד לא-חר מילחמת יום-הכיפורים, כאשר הוק-מה ממשלה חדשה שבה התמנה פרס כשר-ההסברה. משום-כך עזב את מיש-רדדת-החברה, שהוא עמר בראשו מאז התפטר קודמו. עזר וייצמן ב-1970. (כך נפגשים שוב ושוב).

לרגל יציאת פרס וסגנו, גר יעקובי, מהמישרד, הגישו להם הנהלות אגד ודן, המקבלות סובסידיות ממשלתיות כבדות, מתנות: ציור-שמן, השניים לקחו אותם הביתה.

לקראת מסיבת-הפרידה, במארס 1974, רצו הנהלות לתת מתנות לפרס וליעקובי. דובר על עטים מזהב. אך השניים היפנו אותן לנשותיהם. סוניה פרס וטובה יעקובי (אשתו הקודמת), אלה העדיפו מתנות תרבותיות יותר: ציורים מקוריים.

לפי גילויי העולם הזה אז, עלה ציור אחד 9000 לירות, השני 11 אלף. זה היה אז בין 2000 ל-3000 דולר.

אחרי הפירסום, היתה שעורריה גרר לה היו הכחשות. השניים החזירו את

פרשת-השעון היכתה גלים, ובצדק, מה זה פיתאום לקח שימעון פרס, ראשהממשלהברוך, שעון מידי איש-עסקים מפוקפק, שאותו הכיר לראי שונה רק כמה שבועות לפני כן? אך זאת לא היתה הטובה הפרטית היחידה שעשה רייד בלס לשימעון פרס.

הנה טובה אחרת:

בימים הרם העמיד דויד בלס לרשות מזכירה של שימעון פרס דירה בירושלים. זרה, בכל הדיעות. מחווה נאה מאוד.

בין בלס ואתה מזכירה לא היו שום יחסים. ברור כי שרות נדיב זה התכוון בלס לתת לשימעון פרס. הדירה, ברח' ברלין 33 בירושלים, היא מרוהטת, ויש בה מכשירי וידאו וטלוויזיה. היא רשומה על שם אחותו של בלס, ופקיד של בלס, נועם מירזח, טיפל בה. לפי בקשתו האישית של פרס מסר בלס את הדירה למזכירה לכמה חודשים עד שתדר בחזרה לתל-אביב. בלס שילם את כל הוצאות הדירה.

לא ברור למה בדיוק שימשה הדירה.

לפי גירסה אחת, היתה הדירה בא-מת מיועדת למזכירה. אותה מזכירה חלתה אחרי-כן ונפטרה. בהלווייתה נפגשו בלס ופרס, וצולמו כשבלס העיר מר לוחץ את ידו של פרס היושב במכר נית.

מתנות לכל דורש

דוד בלס רגיל לתת מתנות. לא תמיד יש בהן חשבון או לפחות חשבון מיידי. לא פעם הוא נותן מתנות סתם מתוך טוב-לב.

כזאת היתה המתנה שנתן למשל לחיים יוליש איש התק"ס, שמילא לאחר-מכן תפקיד מרכזי במיצוץ הגדול. אשתו של יוליש היתה זקוקה לדירה בנתניה. ובלס נתן לו לשם כך הלוואה בלי ריבית. אשתו של איש אחר ב"תק"ס היתה זקוקה להפריה מלאכותית. האיש ביקש מ"בלס להפעיל השפעה כדי לרזו את העניין. בלס לא היסט. ותרם לבניית-החולים תל-השומר 50 אלף דולר. כמחווה של תודה, סידר בית-החולים הפריה מזויות לאשה.

המתנות — לא לנותניהן, אבל למיש-רדדת-החברה. גם או קבעו, היועצים המישפטיים שאין פסול במתנה כזאת, אבל כדי למנוע לזות-שפתיים.... האם זה מזכיר משהו? יש אנשים שאינם לומדים.

המשך הפרשה: בעמוד 36

בלס על אונגר

במהלך מעצרו של אייל קלאוס, נהגו של דויד בלס, הביאה המישטרה קטעי שיחות בעניין איש-העסקים רמי אונגר. שיחות אלה נערכו לאחר מעצרו של בלס. וקטעות כנראה בסכומי-כסף שאונגר נותר עדיין חיב.

בשיחה שהוקלטה מהבלא אומר דויד בלס לאייל קלאוס בטלפון: "מחר תיקח ממנו, ותלחץ אותו..." (הכוונה לאונגר) בהמשך לשיחה זו הקליטה המישטרה שיחה בין קלאוס לבין משה בלס. אחיו של דויד, שבה נאמר:

אייל: תשמע, רמי כנראה בחוץ-לארץ.
משה: כן.
אייל: ודויד מצלצל ואומר: "תשבו לו שם, ותעשו לו שם סקנרדאל".
משה: כן.
אייל: דיברתי גם עם נורי קונפורטי, אחד מעורכי-הדין של בלס) וגם הוא אומר שסכה הוא מלכלכך עלינו בעיתונות, ואין סיבה שלא נעשה לו ברדאק.
משה: כן.
אייל: עכשיו דיברתי איתה, עם הזונה, (הכוונה, כנראה, לאחת ממזכירותיו של אונגר), והיא אומרת שאין לאף אחד זכות-חתימה.
משה: כן.
אייל: יש משהו כמו המחאה בנקאית, ולא צריך לחתום.
משה: נז.
אייל: בקיצור, אמרתי לה שאני שולח אותך לעשות סיבוב אצלה.
משה: כן.
אייל: היא אומרת לי "שמע, זה לא בסדר" והיא נלחצה לאללה, אני רוצה שתעשה שם סיבוב. סיבוב-טרור אבל!

במדיונה

הנעם צדיק וטוב לו

**כאשר הציבור מתעורר
באמת, הוא מוצא את
הבלים להפעלת רצונו**

ארץ-ישראל היפה יכולה ללבוש תחפושות שונות. למשל תחפושת של יו"ד ועד-עובדים של בנק, בעל כובע מיצחיה ומינהג-לבוש חריגים, שחי בימי השואה כילד במישפחה נוצרית אחרת.

ארץ-השעוריה הגדולה של אר-נסט יפת, ניסה המיסר ללכד את שר-רותיו ולסגור את הפירצה. במקום יפת התמנה אדם אחר מסוגו — מרדכי איינהורן, כן-חסותו של יפת, וכזה גם הוא במשכורת-ענק ובתנאים מופלגים. אילו תפס איינהורן את מקומו של יפת, אחרי שמאיר חת התמנה כיו"ר, היה הכל בא אל המנוחה ואל הנחלה. שום דבר לא היה משתנה. אנשי הצמרת הכלכלית יכלו להמשיך לקבל משכורות-ענק, לצפות לתנאי-פרישה אגדתיים, ולחיות כמלכים על השכון הציבורי.

שילטון הסובייטי. נגד השע-רוריה הזאת תקוממו לואי רוט ר-חבריו, אנשי ועד-העובדים של בליל. ברך כלל, אין זה רגיל שוועד-עובדים קובע את הרכב הנהלה ואת מינוי המנהלים. אולם במקרה זה הוליד הצורך את השיטה. הציבור זעק נגד השעוריה. הפוליטיקאים לא עשו דבר כדי לשים לה קץ. העיתונות לברה לא יכלה להושיע. אל החלל הריק הזה נכנסו עובדי-הבנק עצמו. לתקופה קצרה נוצר שילטון של סובייטי.

תנועת-המרי של בליל לא כללה רק את ועדי-העובדים. בזה אחר זה נגררו אל מעגל המחאה כל הדרגים, ובכללם מורשי-החתימה ומנהלי-הסניפים. לב-סוף יצרו מצב שלא הותיר לראשי הבנק מוצא. איינהורן התפטר.

במקומו הוצע אדם שסימל את התופעה הפוכה: בנקאי שלא הצטרף בשעתו לשיגעון של הוויסות, ששמר על זהירות סולידית ולא הסתבך. זהו צדיק בינו, מנהל הבנק הבינלאומי. **בן בצרה.** לחלק מן הציבור היה ככך מקור לסיפוק מיוחד. איינהורן הוא אשכנזי, בינו הוא מירוזי. אך לא בשל מוצאו נבחר, אלא בשל כישוריו האישיים. עלייתו של יליר-ציראק זה, בן העיר בצרה, שנולד לפני 45 שנה והגיע ארצה בגיל 8.

נותרה כעיה קטנה: גם לאיינהורן הובטחו מיליונים כפיצוי-פרישה, ר-פנסיה אגדתית.

ביטחון הקרב על מאריה ר'

זה היה הישג צבאי כביר:
נלכדה אוניה בלתי-חמושה,
ועל סיפונה אנשים בלתי-חמושים

מי שקרא השבוע את עיתוני יש-ראל, מוכרח היה להגיע לשתני מס-קנות: ראשית, שכל העיתונים נכתבו על-ידי איש אחד; ושנית, שישראל השיגה ניצחון צבאי כביר.

לצידם של הקרבות הימיים הגררי לים של ההיסטוריה — סאלאמיס (480 לפנה"ס) ולפאנוס (1571), הטבעת הארמאדה (1588) ואברכי (1798), טראפאלגאר (1805) וטושימה (1905), יוטלאנד (1916) ומידווי (1942) — יירשם מעתה הניצחון הכביר של חיליהים הישראלי על האוניה מאריה ר'.

העיתונים יצאו מגידרם מרוב הת-להבות. מפקד חיליהים רואין ארוכות. ההישג הכביר של חיליהים הועלה על נס, כהמשך ראוי למיבצע אנטבה. **שקט, יורים!** אלא שהפרשה כולה זוהרת פחות, ומעוררת ספקות חמורים.

סובייט ברוסית: ועד, מועצה. הסובייטים המקוריים היו ב-1917 ועדי העובדים והחיליים.

לא היה שום הישג כביר של אר-ניית-משא בלתי-חמושה על-ידי ספי-נת-מילחמה יעילה וחמושה היטב בלב-ים. לא היה גם הישג מיוחד כמעצם של 50 גברים בלתי-חמושים, שהיו על סיפון האונייה.

יכולתו של חיליהים הישראלי לע-צור אוניות בלתי-חמושות במים הבינ-לאומיים אינה חדשה. היא מופעלת מול חופי לבנון זה יותר מתריסר שנים. העובדה שכנו כל-התיקשורת ב-ישראל ערכו סביב פעולה צנועה זו פסטיבל של שיכר-ניצחון מוכיחה ששום דבר לא השתנה בה. העיתונות, שרחפה למילחמת יום-הכיפורים ול-מילחמת-הלבנון (שקט, יורים!) נש-אהה כפי שהיתה — קול אחד, פה אחד, יד אחת.

זרוע מפוארת. השאלה הגדולה היא: מהי מטרת הפעולה? הפילסטנינים שעל סיפון-האוניה לא היו ברובם אל פיגוע בישראל. היו אלה חיילים ומפקדים של פת"ח, שביקשו לחזור ללבנון למען מטרה מיידית: להגן על האוכלוסיה במתנות-הפליטים מפני מיבצע של השמדה המונית. במתנות אלה יושבים הוריהם, נשותיהם וילדיהם.

"מילחמת המתנות" שבין השיע-ים והפילסטנינים היא חלק מן-המציאות ה-בנונית הלבנונית. השיעיים מנסים ל-השמיד את המתנות ולהביא לברחת יושביהם או להריגתם המונית. בעיק-בות המצור הממושך שורר במתנות רעב כבד, נוסף על המחסור במים ובת-רופות. לדיכוי אש"ף, תינוקות מתים מרעב, והאוכלוסיה קרובה לאכילת בשר-אדם. גם אם הודעות אלה מוגזמות, המצב במתנות הוא נורא.

אם יפלו המתנות (למעשה אלה הן שכונות-מצוקה גדולות) בידי השיעיים, ייערך בהם טבח, אשר יאפיל על הש-חיטה של בצרה ושאתילה. פת"ח מ-חיש את אנשיו לשם, כדי למנוע שואה, השאלה היא: מהו עניינה של יש-ראל במילחמה זו? מדוע היא מת-ערכת? האם זה תפקידו של חיליהים הישראלי, זרוע צבאית מפוארת, לסייע לטבח שני במתנות?

דת להפך את החוק

אין זה תעלול של כמה רבנים.
זוהי יריה במילחמה שאין להימנע ממנה

קריאתם של 50 הרבנים והדיינים שלא לבצע את פסק-הדין של בית-המשפט העליון היא יותר מאשר תעלול קבוצתי.

הוא גם חורג משאלה פשוטה של בזיון בית-המשפט על-ידי רבנים, המקבלים את משכורתם מידי משלם-המיסים החילוני, ודיינים האמורים לפסוק על פי החוק.

אין זו רק שאלה משמעית או פלילית, שהיתה צריכה להוביל להע-מדת חלק מן החותמים לדין — אילו היה במדינה יועץ-מישפטי-לממשלה. עריקה משרד-החוק. זהו קרב מגע קטן במילחמה המסתמנת באופק, ושאין להימנע ממנה, במקרה או במאוחר: המאבק בין מדינת-חוק דמוקרטית ובין מדינת-הלכה תיאר קרטית.

החריים רגילים בערמומיותם לש-לם מס-שפתיים לחוק. אבל כל אדם חרדי יודע כי השקפת-עולמו מנוגדת לעצם העיון של מדינת-חוק דמוק-רטית. שהרי לפי השקפה זו, חוקי ישראל ניתנו כמעמד הרסיני, אחת ולתמיד, ולשום בנתמותה אין הזכות לשנותם. גם רבנים גדולים יכולים רק לפרשם.

לפי תפיסה זו, אין שום מקום לכנסת בניבעת-רם, המחוקקת חוקים העשויים לנגוד את חוקי הרסיני. זוהי האמת. כל השאר אינו אלא העמדת-פנים, רמאות או הנאה עצמית של המחנה החילוני, העורק משרד-החוק.

פרס מקבל את הציור (העולם הזה 30.4.75) שעורריה. הכחשות

פרס ויעקובי החזירו תמונות שקיבלו במתנה

פרס מחזיר את הציור (מעריב, 2.5.75) העברה לידי המדינה